

stille selv deres Forslag om Udvalg og henstille saa til Socialdemokraterne saavel som til de andre Partier, om de ville gaa med dertil. Det er en mærkelig Mangel paa Hensyntagen til Socialdemokraterne, som dog med Hensyn til Spørgsmaalet Alberti maa siges at være gaaet mere foran, end egentlig de Radikale have gjort. Men det har undret mig endnu mere, at vi først skulle igennem Udvalgs Nedsættelse, naar jeg ser hen til den Udtalelse, den højttærede Konseilspræsident lod falde for ikke lang Tid siden, og som ogsaa min Sidemand til venstre (H. L. Møller) for lidt siden citerede, nemlig at det var Regeringens faste Villie, at denne Sag skulde føres igennem. Ja, men Afgørelsen ligger jo ikke hos Ministeriet. Ministeriet vil jo ikke fremsætte Forslag her for Tinget, ikke gøre nogen Indstilling til Kongen. Det finder jeg er taktfuld; thi en tidligere Konseilspræsidents Taktløshed — jeg tænker herved paa Svaret paa Protestadressen — bør selvfølgelig ikke følges af en ny Taktløshed af en ny Konseilspræsident. Det er fuldstændig rigtigt. Men hvad vil det sige, at det er Ministeriets faste Villie, at Sagen skal for Rigsretten, naar Ministeriet dog ikke foretager noget som helst Skridt for at faa denne Villie sat igennem? Jeg sætter det Tilfælde, at der overhovedet intet Parti er her i Folketinget, der fremsætter noget Forslag. Ja, hvad vil Ministeriet saa gøre? Ministeriet vil jo ikke fremsætte Forslag; der foreligger intet derom. Hvad der skal ske i denne Sag, overlades faktisk af Ministeriet ved dets Passivitet til Folketinget, og saa er det dog virkelig Folketinget, hvis Villie nu er den bestemmende for, om der skal ske Rigsretsanklage eller ikke.

Maa jeg dernæst tilføje til det ærede Medlem fra Holbæk (Rode), at den Opfattelse, han gjorde gældende, at det, at man ogsaa maatte drøfte Spørgsmaalet om, hvem Anklageren skulde være, gjorde Udvalg nødvendigt, kan jeg paa ingen mulig Maade dele. I det Øjeblik et Udvalg fremsætter Forslag om Rigsretsanklage, kan dette drøftes og vedtages, uden at der er ringeste Tale om, hvem den offentlige Anklager skal være. Jeg vil gerne vide, hvad det er for en Paragraf i Rigsretsloven, som det ærede Medlem mener bekræfter hans Opfattelse. Der staar i denne Lovs § 18: „Beslutter Folketinget Tiltale mod en Minister, vælger det tillige en offentlig Anklager“, og saa nævnes der, at i andre Sager beskikker Justitsministeren en Højesteretsadvokat til offentlig Anklager. Folketinget kan jo faktisk ikke vælge en

offentlig Anklager, før det har taget sin Beslutning om, hvorvidt der overhovedet skal være Rigsretsanklage eller ej. Dermed stemmer det ganske, hvad den nylig afgaaede Højesterets-Justitiarius for kort Tid siden har skrevet i en Artikel i et eller andet Magasin — jeg husker ikke hvilket —, at „saa snart Tinget har besluttet at rejse Tiltale, underretter det herom Rigsrettens Formand med Angivelse af, for hvilke Handlinger den skal finde Sted, og vælger samtidig“ — altsaa med Meddelelsen til Rettens Formand — ... „en offentlig Anklager“. Spørgsmaalet om, hvem der skal være offentlig Anklager, har ikke noget som helst at gøre med, hvorvidt der skal være Rigsretsanklage eller ej.

Det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen) nævnede før nogle Udtalelser, jeg havde fremsat ved tredje Behandling af Forsvarslovene, og det glædede mig meget, at det ærede Medlem udtalte sin Tilslutning dertil. Det antager jeg, at de fleste ærede Medlemmer gøre, for disse Udtalelser ere jo logisk rigtige. Men saa satte det ærede Medlem noget ind og mente saa, at jeg maatte erkende, at hvad det ærede Medlem indførte, ogsaa var logisk rigtigt. Men det er for stor en Fordring. Jeg har nemlig udtalt, at naar man den ene Dag siger, at denne bestemte Mand kan godt være Minister og endogsaa være Minister i et Ministerium, som et bestemt Parti kan støtte, saa kan dette Parti ikke næste Dag eller et Par Dage efter, naar paagældende Ministerium er dannet, sige: Nu skal Manden for Rigsretten! Men det ærede Medlem sagde, at naar Højre eller en Del af Højre havde været med til at opfordre Holstein til, tilraade Holstein at danne Ministeriet, kunde det ikke fordre, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) skulde anklages for Rigsretten. Det synes jeg oprigtig talt er: God Dag, Mand — Økseskaft! Thi det, at man opfordrer en Mand til at danne et Ministerium, udelukker virkelig ikke, at man kan anklage en anden Mand for Rigsretten. En anden Ting var det, hvis der var Tale om at tilraade, at Holstein-Ledreborg skulde danne et Ministerium med J. C. Christensen som Forsvarsminister, eller at denne sidste skulde danne Ministerium, saa havde det ærede Medlem Ret, men ellers ikke. Derfor tror jeg, at det ærede Medlem maa lade det fare og ikke putte noget ulogisk ind i den logiske Tale, som jeg den Gang holdt. Maa jeg med det samme udtale, at naar det ærede Medlem før sagde, at han maatte antage,